

ПІКЛУВАЛЬНОЇ РАДИ СВІТОВОГО ОБСЛУГОВУВАННЯ

Деякі думки щодо наших стосунків з товариством «Анонімні Алкоголіки»

Ця стаття була створена Піклувальною радою Світового обслуговування у листопаді 1985 року у відповідь на потреби товариства. Цей бюлетень було переглянуто протягом 1995-1996 років конференції.

Питання про те, як «Анонімні Наркомани» пов'язані з усіма іншими товариствами та організаціями, може викликати суперечки в нашому товаристві. Незважаючи на те, що ми маємо проголошену політику «співпраці, а не належності» до зовнішніх організацій, плутанина залишається. Одне з таких делікатних питань стосується наших відносин з товариством «Анонімні Алкоголіки». Піклувальна рада Світового обслуговування отримала листи з різними питаннями щодо цих відносин.

«Анонімні Наркомани» створені за зразком Анонімних Алкоголіків. Майже кожна існуюча спільнота АН певною мірою спиралася на АА на етапах свого формування. Наші стосунки із цим товариством протягом багатьох років були дуже справжніми та динамічними. Саме наше товариство виникло внаслідок хвилювань в АА щодо того, що робити з залежними, які стукають у його двері. Ми зазирнемо у наше коріння, щоб поглянути на наші теперішні відносини з АА.

Білл В., один із співзасновників АА, часто казав, що однією з найбільших переваг АА є його цілеспрямована зосередженість на одній речі і лише на одній. Обмежуючи свою основну мету донесенням звістки до алкоголіків і уникаючи всіх інших видів діяльності, АА спроможна робити цю єдину річ надзвичайно добре. Атмосфера ідентифікації зберігається завдяки цій чистоті фокусу, і алкоголіки отримують допомогу.

З самого початку, АА зіткнулися з незрозумілою проблемою: «Що нам робити з наркоманами? Ми хочемо зосередитися на алкоголі, щоб алкоголік почув звістку, але ці залежні приходять сюди і говорять про наркотики, ненавмисно послаблюючи нашу атмосферу ідентифікації». Кроки були написані, Велика книга була написана — що вони мали робити, переписувати це все? Дозволити атмосфері ідентифікації розмитися, щоб ніхто не мав чіткого відчуття приналежності? Вигнати цих вмираючих людей назад на вулиці? Проблема, напевно, була для них величезною.

Коли вони, нарешті, ретельно вивчили проблему і висловили позицію у своїй літературі, запропоноване ними рішення мало характерний для них здоровий глузд і мудрість. Вони пообіцяли свою підтримку в дусі «співпраці, а не приналежності». Це далекоглядне рішення важкої проблеми проклало шлях для розвитку Товариства «Анонімні Наркомани».

Але все ж проблему, якої вони хотіли уникнути, мала б вирішити якась група, яка спробувала б адаптувати програму одужання АА для наркозалежних. Як досягти атмосфери ідентифікації, такої необхідної для капітуляції та одужання, якщо ви пускаєте усі типи залежних? Чи може хтось із проблемою героїну налагодити контакт з кимось із проблемою алкоголю, марихуани чи Валіуму? Як ви зможете досягти єдності, яка, згідно з Першою традицією, необхідна для одужання? Наше товариство успадкувало складну дилему.

Для розуміння того, як ми вирішували цю дилему, корисно ще раз поглянути на історію АА. Ще одна річ, про яку Білл В. часто писав і говорив, — це те, що він називав «влучання в десяточку» АА — формулювання Третього та Одинадцятого Кроків. Уся сфера духовності проти релігії була для них такою ж незрозумілою, як єдність для нас. Білл любив розповідати, що просте додавання слів «як ми Його розуміли» після слова «Бог» знищило цю суперечку одним махом. Питання, яке могло розділити та знищити АА, було перетворено на наріжний камінь програми за допомогою цього простого словосполучення.

Оскільки засновники Анонімних Наркоманів адаптували наші кроки, вони придумали «влучання в десяточку», можливо, настільки ж важливого значення. Замість того, щоб обернути Перший крок природним, логічним шляхом («ми визнали, що ми були безсилі перед наркотиками...»), вони радикально змінили цей крок. Вони написали: «Ми визнали, що ми були безсилі перед своєю залежністю...» Наркотики — це різноманітна група речовин, вживання будь-якої з них є лише симптомом нашої хвороби. Коли залежні збираються і зосереджуються на наркотиках, вони зазвичай фокусуються на своїх відмінностях, тому що кожен із нас вживав інший наркотик або комбінацію наркотиків. Єдина річ, яка є для нас спільною - це хвороба залежність. Цим простим словосполученням було закладено основу Товариства «Анонімні Наркомани».

Наш Перший крок зосереджується на одному: нашій залежності. Формулювання Першого кроку також прибирає фокус з нашого безсилля перед симптомами і зосереджує його на самій хворобі. Фраза «безсиллий перед наркотиком» є недостатньо повною для більшості з нас у процесі одужання — бажання вживати зникло, але «безсилля перед нашою залежністю» настільки ж актуальне для ветерану, як і для новачка. Наша залежність починає знову спливати на поверхню та спричиняти некерованість наших думок і почуттів щоразу, коли ми стаємо самовдоволеними у нашій програмі одужання. Цей процес не має нічого спільного з «наркотиком вибору». Ми оберігаємо себе від повторного вживання наркотиків, застосовуючи наші духовні принципи до зриву. Наш Перший крок застосовується незалежно від наркотику нашого вибору та кількості чистого часу. Завдяки цьому «потраплянню в десяточку» як своїй основі, АН почало розквітати як велика всесвітня організація, яка чітко фокусується на залежності.

У міру того, як будь-яка спільнота АН дозріває у своєму розумінні власних принципів (зокрема Першого кроку), з'являється цікавий факт. Точка зору АА з її формулюванням, орієнтованим на алкоголь, і підхід АН, з його чіткою потребою змістити фокус від конкретних наркотиків, погано поєднуються. Коли ми намагаємося їх змішати, ми виявляємо, що маємо ту саму проблему, що й АА мали з нами весь час! Коли наші члени ідентифікують себе як «залежні й алкоголіки» або говорять про «тверезість» та «чисте і тверезе» життя, ясність звістки АН розмивається. Ці формулювання мають на увазі, що існують дві хвороби, що один наркотик відокремлений від іншого, тому для обговорення залежності потрібен окремий набір термінів. На перший погляд це здається незначним, але наш досвід чітко показує, що увесь вплив звістки АН понівечений цією тонкою семантичною плутаниною.

Стало зрозуміло, що наша спільна ідентифікація, наша єдність і наша повна капітуляція як залежних, полягають у чіткому розумінні наших основних принципів: ми безсилі перед хворобою, що прогресує, коли ми вживаємо будь-який наркотик. Неважливо, яка речовина була для нас головною, коли ми прийшли. Будь-який наркотик, який ми вживемо, запустить нашу хворобу знову. Ми одужуємо від хвороби залежності, застосовуючи Дванадцять кроків. Наші кроки сформульовані унікально, щоб чітко передати цю звістку, тому решта нашої мови одужання має відповідати нашим крокам. Ми не можемо змішувати ці основні принципи з принципами нашого батьківського товариства, не пошкодивши нашої власної звістки.

Обидва Товариства мають Шосту Традицію не просто так: а для того, щоб кожне з них не відволікалося від своєї основної мети. Через невід'ємну потребу «Дванадцятикрокового» товариства зосереджуватися на одному й лише на одному, щоб воно могло робити це єдине надзвичайно добре, кожне «Дванадцятикрокове» товариство має бути окремим, не пов'язаним з усім іншим. Це в нашій природі бути відокремленими, відчувати себе відокремленими та використовувати окремий набір термінів одужання, тому що кожен із нас має окрему, унікальну основну мету. Основна увага АА зосереджена на алкоголіках, і ми повинні поважати повне право цього товариства дотримуватися власних традицій і захищати свою спрямованість. Якщо ми не можемо використовувати мову, яка відповідає цьому, ми не повинні ходити на їхні зустрічі та підривати цю атмосферу. Так само ми, члени АН, повинні поважати власну основну мету і називати себе на зустрічах АН просто залежними та висловлюватися таким чином, щоб наша звістка була зрозумілою.

Дотичний, побіжний погляд на успіхи АА у забезпеченні одужання алкоголіків протягом багатьох років дає абсолютно чітко зрозуміти, що їхня програма є успішною. Їх література, структура обслуговування, якість одужання їхніх членів, їх величезна кількість, повага, якою вони користуються в суспільстві — ці речі говорять самі за себе. Наші члени не повинні ставити нас у незручне становище, стверджуючи, що «ми кращі за них». Це може бути лише контрпродуктивним.

Як товариство, ми повинні продовжувати прагнути рухатися вперед, не чіпляючись вперто за ту чи іншу радикальну крайність. Наші члени, які ненавмисно розмивали звістку АН, використовуючи специфічні для наркотиків формулювання, такі як «тверезість», «алкоголік», «чистий і тверезий», «наркоман» тощо, могли б допомогти, просто й чітко ідентифікуючи себе як залежні, і використовуючи слова «чистий», «чистий час» і «одужання», які не мають на увазі жодної конкретної речовини. Ми всі могли б допомогти, посилаючись на зустрічах лише на свою власну літературу, таким чином уникаючи будь-якої прихованої підтримки чи приналежності. Наші принципи стоять самі на собі. Заради нашого розвитку як товариства та особистого одужання наших членів наш підхід до проблеми залежності має чітко висвітлюватись у тому, що ми говоримо та робимо на зустрічах.

Наші члени, які використовували ці аргументи, щоб раціоналізувати позицію проти АА, відштовхнувши тим самим багатьох вкрай необхідних стабільних членів, мали б переоцінити та переглянути наслідки такої поведінки. Анонімні Наркомани — це духовне товариство. Любов, толерантність, терпіння та співпраця необхідні, якщо ми хочемо жити за нашими принципами.

Давайте присвяtimo нашу енергію нашому особистому духовному розвитку через наші власні Дванадцять Кроків. Несімо ясно нашу власну звістку. Попереду багато роботи, і ми потребуємо один одного, якщо хочемо бути ефективними. Рухаймося вперед в душі єдності АН.

(Передруковано з Newslines Vol. 2, No. 6.)